

om en organisk Lov, der omfatter Folkekirkens nugældende Bestemmelser og det hele Lovkomplex, og skaffer Menigheden og Lærerstanden en berettiget Stemme i alle Kirkeforfatningsager. Fremdeles er den i Forslaget paatænkte gennemgribende Forandring i Danske Lov 2—3—9 en Foranstaltning, som, hvis den overhovedet skulde tillades eller gennemføres, nødvendigvis maatte have sin Grund i en alvorlig Trang til noget. Saadant, der kom til orde fra flere Sider i Folkekirken, og ikke blot fra en ganske enkelt Side, men dette er, som det vil være vitterligt for Thinget, ingenlunde Tilfældet, og det Faktum, at der i Fyen i fem Fjerdingaar, siden den kongl. Anordning af 2den Oktober 1862 fremkom, ikke har været Brug for denne, tyder da ikke paa, at der idetmindste i Fyens Stift, hvor der dog er en Deel kirkelig Bevægelse, har været stor Trang til ubensogns Præster og fremmede (efter Forslaget) frie Præster, som hist og her skulde slaae sig ned og komme Sognebaandsløfernes Trang imøde. Ogsaa forekommer det os indlysende, at en saadan gennemgribende Forandring i det nu Bestaaende maatte kræve en grundigere Overveielse baade om Principet og om Udførelsesmaaden, maatte kræve et Vidnesbgyrd fra Menigheden og Lærerstanden i den danske Folkekirk, som ikke kan siges at være repræsenteret ved Rigsdagen, maatte kræve en Betænkning fra Rigets Biskopper og bestemte Udtalelser om Forholdenes Ordning fra saadanne Autoriteter, som med Grund kunne fordrø den strengeste Nøiagtighed med Kirkebøgernes Førelse, hvilket Sidste paa ingen Maade er tilstrækkelig sikret ved de Forskrifter, som Lovforslaget herom blandt Andet indeholder.

Foruden de foranstaaende Grunde til at fravaade Lovforslaget finder Mindretallet sig ogsaa opfordret til at udhæve saadanne Betænkneligheder, der maae søge deres Grund i de sandsynlige Følger af Forslagets Ophvielse til Lov. Det er vel sandsynligt, at de frie Præster i Folkekirken i Begyndelsen ikke ville blive mange i Antal, og navnlig ikke, saalænge som det vil være forbundet med Vanskelighed for disse at faae de materielle Midler til deres Underhold, men det falder af sig selv, at, naar der i Tider, som i kirkelig Henseende ere be-

vægede, hist og her er kommen en fri præstelig Virksomhed igang, da vil ved Siden af den Ufred og Spaltning i Sognemenighederne, som uundgaelig maa komme tilstede, ogsaa Nærings-spørgsmaalet komme under Overveielse. Der vil danne sig en Praxis for Fripræstens materielle Stilling; Kongen vil som Kirkens øverste Biskop, saalænge Kirken ikke har nogen Forfatning, finde sig foranlediget til at gribe ind for at hjælpe og ordne de forstyrrede Forhold, og saasnart der har dannet sig noget Sædvansmæssigt i Fripræsternes Stilling, vil disses Antal hurtigt stige, fordi der altid hist og her vil være Menigheder, i hvilke der til en Tid kunne være Uovereensstemmelser (kirkelige eller borgerlige) imellem enkelte Menighedslemmer og deres Præst, fordi der stedse vil være theologiske Kandidater nok at vælge imellem, som ville drages hen til en saadan fra deres Standpunkt i og for sig ret tillokkende Prøve paa deres egne Evner og Indflydelse paa kirkelige Forhold, endelig fordi den frie præstelige Virksomhed altid vil have den fristende Side, som overhovedet ligger i den saakaldte Præstefrihed, der gaaer ud paa at prædike Guds Ord og forvalte Sakramenterne for de Personer, som Præsten føler sig draget hen til, men derimod at bortvise fra Kirke og Alter de Medlemmer af Folkekirken, som han ikke skjønner henhøre til den rette Tro eller rette kirkelige Anskuelse.

Det er vor Overbeviisning, at Lovforslaget tidligere eller senere vil bane Vej for den saakaldte Præstefrihed, netop igjennem de frie Præsters Virksomhed i Folkekirken, og vi ansee det for vor Pligt i rette Tid at gjøre Thinget opmærksomt paa denne farlige Konsekvens af Lovforslaget, der bærer Spirer i sig til en Opløsning af alle kirkelige Samfundsforhold og priisgiver Menighederne til ubestindige Spaltninger, Stridsprædikener i Kirkerne, Troeskampe i Husene og alle Slags Præster i Sognene, der have Ret til at bortvise de saakaldte Underledestroende fra Døbefonden og Guds Ord.

Som en Følge af Ovenstaaende tilraader Mindretallet indstændigt, at Thinget nægter Lovforslaget videre Fremme.